

samt Udgifterne ved Statstilsynet med Kontorerne fuldt ud skulle udredes af Statskassen.

Til § 5.

Hensigten med Bestemmelsen om, at Indenrigsministeren skal være beføjet til at paabyde Oprettelsen af Anvisningskontorer paa Steder, hvor der ikke inden 1 Aar efter Lovens Ikrafttræden findes oprettet et Kontor, der fyldestgør de i Loven foreskrevne Betingelser, er tidligere nærmere omtalt.

Der er overfor Ministeriet udtalt Ønske om, at den nævnte Frist af 1 Aar efter Lovens Ikrafttræden maa blive forlænget, men man har ikke ment at kunne indgaa herpaa af Hensyn til, at en tilfredsstillende Ordning af Arbejdsanvisningen derved vil kunne udskydes længere end nødvendigt, idet det maa formodes, at man allerede efter Udløbet af den foreslaaede Frist vil have indvundet tilstrækkelig Erfaring til Afgørelse af, hvorvidt Oprettelsen af et Anvisningskontor paa vedkommende Egn maa anses for paakrævet. Man har heller ikke ment at kunne tiltræde et ligeledes fremsat Ønske om, at der af Indenrigsministeren kun kan kræves oprettet et Kontor indenfor hvert Amt, om man end, som tidligere fremhævet, i Almindelighed vil anse saadan Ordning for tilstrækkelig, saafremt Kontoret oprettes med Tilslutning fra flere Kommuner.

Naar flere Kommuner ere delagtige i Driften af et Arbejdsanvisningskontor, ville de i Loven indeholdte Regler om Kontorerne's Bestyrelse m. m. ikke kunne finde direkte Anvendelse, hvorfor man har anset det for rettest, at Indenrigsministeriet i saa Fald kan tillade saadanne Afvigelser, som nødvendiggøres af Fællesskabet mellem Kommunerne.

Til § 6.

Med Hensyn til de i denne Paragraf indeholdte Grundregler for Anvisningskontorerne's Virksomhed skal man henvise til de ovenanførte Betragtninger.

Under Henvielse til Bestemmelsen om, at Anvisningskontorerne skulle anviser Arbejde af enhver Art, har man fra sagkyndig Side henledet Opmærksomheden paa, at der for Skibsstartens Vedkommende allerede findes en af Staten autoriseret Arbejdsanvisning, samt at de anerkendte Arbejdsanvisningskontorer neppe ville være egnede til at overtage denne Arbejdsanvisning. Selv om

dette imidlertid erkendes for det nævnte Erhvervs Vedkommende — og muligvis kan en lignende Betragtning gøres gældende i andre specielle Tilfælde — har man dog ikke ment at burde udelukke Anvisningskontorerne fra at yde deres Medvirken til Anvisning af ledig Arbejds-kraft til vedkommende Erhverv, saa meget mindre som et Samarbejde mellem Anvisningskontorerne og Organerne for den autoriserede særlige Anvisning formentlig meget vel lader sig iværksætte.

Blandt de Opgaver, der skulle paahvile Arbejdsanvisningskontorerne, vil Arbejdet for at skaffe den ledige Arbejds-kraft i Byerne Anvendelse i Landbrugets Tjeneste være en af de betydeligste. Efter de Erfaringer, der ere indvundne i Udlandet, maa det antages, at der i saa Henseende vil kunne opnaas gode Resultater, i alt Fald for saa vidt angaar Arbejdere, der først for kort Tid siden ere indvandrede til Byerne fra Landet og derfor endnu ere fortrolige med Landbrugsarbejde.

En Bestemmelse om, at Reglementerne for Kontorerne skulle godkendes af Indenrigsministeren, maa anses nødvendig, for at man kan have Sikkerhed for, at Kontorerne's Virksomhed foregaar efter de i Lovforslaget angivne Grundprincipper og paa saadan Maade, at Samarbejde mellem de forskellige Kontorer ikke bliver umuliggjort.

Da det maa anses for meget ønskeligt, at der, naar Forholdene tale herfor, kan anvises arbejdssøgende Personer Arbejde udenfor deres Hjemsted, har man foreslaaet, at der kan tilstaaes de paagældende Rejsehjælp; for at forebygge Misbrug er det fastsat, at Hjælpen ikke maa overstige Halvdelen af Billettaksten for Befordringen. Ved Kontorerne's Foranstaltning vil der formentlig ofte kunne træffes saadan Ordning, at hele Billettaksten forskudsvis udredes af Kontoret, der derefter faar Beløbet helt eller delvist refunderet fra vedkommende Arbejdsgiver.

De nærmere Regler for Ydelsen af Rejsehjælp ville være at optage i de for Kontorerne gældende Reglementer, hvorved bemærkes, at Hjælpen ikke maa udbetales til den arbejdssøgende, men bør ydes i Form af et Bevis, der berettiger til Nedsættelse i Betalingen for Billetten eller paa anden betryggende Maade efter Aftale mellem Kontoret og vedkommende Befordringsinstitution.